

Република Србија
Привредни апелациони суд
5 Пж 1478/13
26.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Драгољуба Јанковића, председника већа, судије Јасминке Обућине и судије Мирослава Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца ДОО "Новосадско издавачко трговинско предузеће НИП" Нови Сад, ул. Ђорђа Јовановића бр. 4, кога заступа пуномоћник Мирослав Ђерковић, адвокат из Новог Сада, против туженог ДП Индустрија галових и техничких ланаца, транспортних и складишних система "Филип Кљајић" у стечају Крагујевац, ул. Драгослава Срејовића бр. 49, кога заступа пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из Крагујевца, ради дуга, вредност предмета спора 714.928,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Крагујевцу 4 П. 1619/12 од 29.01.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ се као неосноване жалбе тужиоца и туженог и ПОТВРЂУЈЕ се пресуда Привредног суда у Крагујевцу 4 П. 1619/12 од 29.01.2013. године, у ставу 1. и 2. изреке.

II ПРЕИНАЧАВА се решење о трошковима поступка садржано у ставу 3. изреке исте пресуде и решава се:

ОБАВЕЗУЈЕ се тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.176,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 35.613,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу 1. изреке, утврђује се потраживање тужиоца према туженом у износу од 196.200,00 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 94.320,00 динара почев од 26.01.2003. године до 05.03.2010. године и на износ од 101.880,00 динара почев од 19.01.2004. године до 05.03.2010. године, у ставу 2. изреке, одбија се тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 37.650,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2010. године до исплате и у ставу 3. изреке, обавезује се тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.474,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Благовременом жалбом, тужилац побија наведену пресуду у ставу 2. и 3. изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, па у смислу жалбених навода предлаже да се пресуда у побијаном делу преиначи и усвоји тужбени захтев тужиоца у целини, а тужени обавезе да тужиоцу накнади целокупне трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против наведене пресуде, у ставу 1. и 3. изреке, жалбу је изјавио и тужени, побијајући је због погрешне примене материјалног права, па је у смислу жалбених навода предложио да се пресуда у побијаном делу преиначи и одбије тужбени захтев тужиоца, а тужилац обавезе на плаћање парничних трошкова туженом.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у смислу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана, а да је жалба туженог делимично основана.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, предмет спора је утврђење новчаног потраживања тужиоца према туженом, у износу од 196.200,00 динара са каматом, по основу пружених услуга и у износу од 37.650,00 динара са каматом, по основу трошкова стечајног поступка.

У току поступка је неспорно утврђено, да су тужилац и тужени били у пословном односу по основу Уговора број 001242 од 01.08.1997. године, којим је тужени као наручилац, од тужиоца као издавача, наручио да у регистру жиро рачуна СРЈ 1997/98 објави његов матични број, шифру делатности и да му испоручи поменути публикацију на ЦД-у (компакт диску) по претплатничкој повлашћеној цени од по 4.286,00 динара, у количини од 2 комада, те је договорено да се тужени претплаћује и на наредних 10 издања публикације које излазе једном годишње, с тим да се за наредна издања цена из претходне године увећава по ценовнику издавача уз 10% попушта, као и да је тужени дужан да по пријему рачуна исти плати тужиоцу у року од 3 дана од дана пријема. Такође је неспорно утврђено, да је тужилац на име пружене услуге објављивања по поруџбини, текућег рачуна, матичног броја, шифре делатности туженог у регистру текућих рачуна РС 2003/2004 и за извршену испоруку поменуте публикације на ЦД-у (компакт диску), испоставио туженом рачун бр. 6-001242 од 03.01.2003. године у износу од 94.320,00 динара и да му је за пружену услугу објављивања по поруџбини, текућег рачуна, матичног броја, шифре делатности туженог у регистру текућих рачуна РС 2004/2005 и за извршену испоруку поменуте публикације на ЦД-у (компакт диску), испоставио рачун бр. 7-001242 од 03.01.2004. године у износу од 101.880,00 динара, те да је у наведеним рачунима као валута плаћања одређен рок од 3 дана од дана пријема рачуна.

Такође је неспорно утврђено, да је тужилац у поступку реструктурирања који се спроводио над туженим поднео пријаву потраживања дана 06.04.2004. године те да је поступак реструктурирања туженог окончан Одлуком о окончању поступка реструктурирања од 18.02.2010. године. Тужилац је као стечајни поверилац, у стечајном поступку над туженим поднео пријаву потраживања, која је оспорена закључком Привредног суда у Крагујевцу Ст. 45/10 од 25.10.2010. године у износу од 714.928,00 динара на име главног дуга, у износу од 2.661.394,48 динара на име камате и у износу од 18.900,00 динара на име

трошкова, уз напомену да је иста делимично оспорена због застарелости, док су трошкови поступка оспорени с позивом на одредбу чл. 42. ст. 3. Закона о стечају.

Тужени није оспорио постојање пословног односа између странака, нити да постоје доспеле обавезе туженог по утуженим рачунима, које није измирио тужиоцу. Спорно је, да ли је потраживање тужиоца застарело, имајући у виду наводе тужиоца да је подношењем пријаве потраживања у поступку реструктурирања који је спроводио над туженим дошло до прекида рока застарелости потраживања. Споран је и правни основ потраживања тужиоца у износу од 37.650,00 динара.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је нашао да је основан тужбени захтев тужиоца за утврђење потраживања у износу од 196.200,00 динара са каматом на појединачно наведене износе од доспелости до дана отварања стечаја, док је у делу за утврђење потраживања тужиоца према туженом у износу од 37.650,00 динара са каматом почев од 01.12.2010. године до исплате, тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Неосновано се жалбеним наводима туженог указује да првостепени суд погрешно применио материјално право код оцене истакнутог приговора застарелости потраживања.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилац је своје потраживање пријавио у поступку реструктурирања који се спроводио над туженим, дана 06.10.2004. године. То је утврђено из пријаве потраживања од 06.10.2004. године коју је тужилац поднео у поступку реструктурирања над туженим, у законском року од 30 дана од дана оглашавања покретања поступка реструктурирања у "Сл. гласнику РС" бр. 101/04 од 07.09.2004. године. Према одредби чл. 388. Закона о облигационим односима, застаривање се прекида, не само подизањем тужбе, већ и сваком другом повериочевом радњом, предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђивања или остварења потраживања. Следи, да се застарелост прекида и подношењем пријаве потраживања у поступку реструктурирања. Одредбом чл. 392. истог Закона прописано је, када и у којој од законом предвиђених ситуација, после прекида, застаривање почиње тећи изнова. Према ставу 3. одредбе чл. 392. истог Закона, када је прекид застаривања настао подизањем тужбе или позивањем у заштиту, или истицањем пребијања потраживања у спору, односно пријављивањем потраживања у неком другом поступку, застаривање почиње тећи изнова од дана када је спор окончан или свршен на неки други начин. Како је неспорно утврђено да је Одлука о окончању поступка реструктурирања туженог донета 18.02.2010. године, то је од дана доношења ове одлуке изнова почео да тече рок застарелости из чл. 374. Закона о облигационим односима којом је регулисана застарелост потраживања на име пружених услуга по испостављеним рачунима број 6-001242 од 03.01.2003. године и број 7-001242 од 03.01.2004. године. Тужилац је потраживање по наведеним рачунима поново пријавио у поступку стечаја над туженим дана 25.05.2010. године, када је у смислу чл. 388. Закона о облигационим односима поново наступио прекид поступка, па је правилан закључак првостепеног суда да до подношења тужбе дана 02.12.2010. године, застарелост није наступила.

Правилно је првостепени суд применио материјално право када је утврдио да је основано потраживање тужиоца по рачунима број 6-001242 од 03.01.2003.

године и број 7-001242 од 03.01.2004. године, с обзиром да је тужилац који је своју обавезу испунио, у смислу одредбе чл. 262. ст. 1. Закона о облигационим односима овлашћен, да од туженог који није платио накнаду за пружену услугу, захтева њено испуњење, као и да у смислу одредбе чл. 277. ст. 1. Закона о облигационим односима захтева камату, као санкцију за доцњу у испуњењу новчане обавезе.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца, да је погрешно првостепени суд одбио захтев тужиоца за утврђење потраживања на име трошкова стечајног поступка у износу од 37.650,00 динара, применом одредбе чл. 42. Закона о стечају.

Према одредби чл. 42. ст. 3. Закона о стечају, сваки поверилац појединачно сноси своје трошкове, осим ако законом није другачије одређено. У конкретном случају, таквог законског другачијег одређења нема, па се жалбеним наводима тужиоца неосновано указује, да је одлука првостепеног суда у колизији са чл. 103. Закона о стечају и да из одредби чл. 103. ст. 1. тач. 3. наведеног закона произилази, да трошкови стечајног повериоца представљају друге издатке за које законом предвиђено да се намирују као трошкови стечајног поступка. Ово из разлога, што је управо супротно мишљењу тужиоца, у чл. 42. Закона о стечају предвиђено да сваки поверилац појединачно сноси своје трошкове у стечајном поступку, осим када то законом није другачије одређено, какав овде није случај.

Из наведених разлога, а применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке.

Основано се жалбеним наводима туженог указује, да је првостепени суд одлуку о трошковима поступка засновао на погрешној примени одредбе чл. 153. и 154. ст. 2. Закона о парничном поступку.

Према одредби чл. 153. ст. 2. Закона о парничном поступку, ако странка делимично успе у парници, суд може с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова. Одредбом чл. 154. ст. 1. и 2. истог Закона прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова одлучује суд ценећи све околности. Када је прописана Тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, ови трошкови одмериће се по тој тарифи. Из наведених законских одредби произилази да је успех у спору основни критеријум за накнаду трошкова поступка, те да у зависности од успеха у спору суд одлучује о накнади нужних и потребних трошкова у складу са прописаном Тарифом за награде адвоката. У конкретном случају, првостепени суд је тужиоцу досудио трошкове поступка, обавезујући туженог на исплату појединачно опредељених трошкова, а да није имао у виду да је тужилац делимично успео у спору, односно да је у односу првобитни тужбени захтев у износу од 500.976,00 динара са каматом, о коме је суд делимично одлучио раније донетом пресудом, тужилац успео у спору за износ од 196.200,00 динара са каматом, те да за износ за који тужилац није успео у спору, тужени има право на накнаду парничних трошкова. Поред тога, првостепени суд није правилно применио Тарифу за награде адвоката, важећу у моменту закључења главне расправе, те је тужиоцу досудио трошкове у већем износу од прописаних наведеном тарифом.

Тужиоцу као нужни и оправдани припадају трошкови на име састава тужбе у износу од 6.000,00 динара, на име састава два образложена поднеска у износу од по 6.000,00 динара, на име заступања на 4 одржана рочишта за главну расправу у износу од по 7.500,00 динара, на име судске таксе на тужбу у износу од 29.899,00 динара, на име судске таксе на пресуду у износу од 29.899,00 динара, на име састава жалбе на пресуду у износу од 12.000,00 динара, на име судске таксе на жалбу у износу од 20.277,00 динара, што све укупно износи 110.176,00 динара. Туженом припадају трошкови на име заступања на 4 одржана рочишта за главну расправу у износу од по 7.500,00 динара, а што све укупно износи 30.000,00 динара. По међусобном пребоју парничног поступка, утврђено је да је тужени дужан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 80.176,00 динара.

Тужени је успео са жалбом, па му припадају трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 12.000,00 динара и на име судске таксе на жалбу у износу од 23.613,00 динара, а што све укупно износи 35.613,00 динара.

Из наведених разлога, а применом одредбе чл. 401. ст. 1. тач. 3. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу II изреке.

ЈО/ТМ/ВМ

Председник већа – судија
Драгољуб Јанковић, с.р.

За тачност отправка